

paa saadanne tekniske Forhold, at det, efter at Udvalget ikke har kunnet finde rigtig ud af det — og det tror jeg, jeg kan sige — vil være for meget forlangt, at de ærede Medlemmer, som ikke have kunnet beskæftige sig med Loven i den Grad som Udvalget, skulle kunne paapege en fuldt korrekt Redaktion af disse Paragraffer. — Med Hensyn til Ændringsforslaget Nr. 62 bemærker jeg, mere for at holde min Samvittighed fri, at jeg tror, at det, at man foreslaar, at der efter Ordet „Aktiv“ skal tilføjes „for den fornødne Formue“, er forkert. Jeg tror, at det vil bringe Uklarhed og Usikkerhed ind i dette Forhold. Jeg vil derfor foreslaa, at man lod Ordet „Aktiv“ helt udgaa, og at man slet ikke berører det. Men det er en saadan Teknikalitet, at jeg ikke skal komme nærmere ind paa det.

Det er et Spørgsmaal, der har voldet os en Del Vanskelighed og Tvivl i Udvalget; jeg tror, at den ærede Ordfører berørte det. Det er Spørgsmaalet om, hvorvidt ved en indtrædende Administration de Fordringer fra forsikrede, som allerede vare forfaldne den Gang, Administrationen indtraadte, skulle have Krav paa at faa fuld Dækning, medens andre Fordringer, der først ere forfaldne, efter at Administrationen er indtraadt, skulle finde sig i en Reduktion. Vi ere bleven staaende ved Lovforslagets Bestemmelser, hvorefter de forfaldne Fordringer skulle have fuld Dækning og de andre reduceret Dækning; endog saa Fordringer paa indkøbte Værdier eller Godtgørelsesværdier skulle reduceres til 3 Fjerdedele. For det første stemmer dette ikke med de Regler, der i Almindelighed gælde ved Opgørelsen af Boer i Konkurstilfælde, hvor, som ærede Medlemmer vide, alle Fordringer rangere lige, undtagen de privilegerede, uden Hensyn til, om de ere forfaldne eller ikke. Man giver ikke de forfaldne Fordringer større Dividende end de ikke forfaldne. Men det er det, man vil gøre her. Der er endnu en Bestemmelse, som voldter mig en Del Tvivl. Det er den, at forsikrede, som endnu ere i Live, i Reglen lige over for Selskabet, have en bestemt Ret til til enhver Tid at forlange Kontrakten hævet og faa Godtgørelsesværdien. Man kan altsaa sige, at naar der indtræder Administration, have alle forsikrede hver for sig Ret til at kræve Godtgørelsesværdien. Det er altsaa forfaldne Krav, som man kun vil fyldestgøre med $\frac{3}{4}$, men derimod skal den Forsikringssum, som i Anledning af Dødsfald er forfalden, betales fuldt ud.

Alligevel tror jeg nok, det kan forsvares, at blive staaende ved Lovudkastet paa dette Punkt. — Jeg er særlig glad ved Ændringsforslaget Nr. 92, idet det medfører, at en Bestemmelse i Lovforslaget, som jeg ved første Behandling tillod mig at kalde monstrøs, skal gaa ud, nemlig, at udenlandske Selskaber ikke skulde have Lov til at henvise til, at de havde faaet Tilladelse til at udøve deres Virksomhed, hvad de jo skulle have, hvad jo oven i Købet bekendtgøres i Lovtidenden. Ligeledes billiger jeg fuldstændig den Ændring, som er foreslaaet under Nr. 102, og som medfører Fritagelse for, at der kan gøres Arrest, Eksekution, lægges Beslag o. s. v. i Forsikringssummer, ikke alene skal gælde for indenlandske Selskaber, — hvilken Bestemmelse man jo er nødt til at have, da den er indført for Statsanstalten, — men ogsaa for udenlandske Selskaber. Det er ikke af særlig Interesse for de udenlandske Selskaber, men af Interesse for de Danske, som maatte ønske at forsikre i udenlandske Selskaber, for at de ikke skulle kunne miste det Beneficium, som ligger i, at Kreditorerne ikke kunne slaa ned i den Kapital, der repræsenteres ved Forsikringssummen.

Medens jeg har Ordet, vil jeg tillade mig at fremsætte nogle Udtalelser med Hensyn til den Slutningsbemærkning, som findes i Betænkningen af to ærede Medlemmer af Udvalget. Det er et Punkt, som har været meget drøftet i Udvalget, hvorledes Forholdet imellem Forsikringsinspektøren og dette Raad, som vi alle ere enige om, skal indføres, skal være. De to ærede Medlemmer have ment, at man burde lade Forsikringsinspektøren være en første Instans, fra hvem der kunde finde Appel Sted til Raadet. Jeg tror, det vilde være temmelig uheldigt, fordi man derved vilde faa en Vidtløftighed i hele Behandlingen og Fremgangsmaaden, som ikke er heldig. Det er bedre at lade Afgørelsen finde Sted i det samlede Raad, og saa kan der endda finde en vis Rekurs Sted til Indenrigsministeren. Jeg har heller ikke fastholdt den Tanke, der er fremkommen i Udvalget, bl. a. fra mig, at de mere løbende Sager, f. Eks. Spørgsmaalet om at give Tilladelse til Selskaber, med Hensyn til hvilke der ingen Tvivl er, kunde man lægge i Forsikringsinspektørens Hænder, og at Raadet kun skulde tilkaldes, naar der var saadanne Tvivl til Stede, at de mulig kunde føre til Nægtelse af Tilladelse. Jeg har ikke villet fastholde dette, idet jeg har følt mig slaaet af en Bemærkning, der kom